

[Gert Petersen.]

ser en klar trussel om indgreb i overenskomstssituationen 1976-77, og vi ser oven i købet også noget, som ikke var bebudet i septemberforliget — det må man sige, her har man virkelig overgået den inspiration, som man fik fra venstre dengang for et år siden, og selv præsteret noget — vi ser et angreb på den automatiske dyrtidsregulering, i virkeligheden en slags dyrtidsportionsstyveri, hvis det udtryk må være tilladt. Det er det, det drejer sig om, det bør siges rent ud.

Statsministeren lægger ikke engang skjul på, hvad det her drejer sig om. Han siger i sin redegørelse i dag — og jeg citerer:

„Der er hermed lagt op til en økonomisk politik, der viderefører den linje, vi lagde grunden til ved martsforliget i 1975.“

Hvad er martsforliget i 1975? Det er overenskomstindgrebet i 1975. Det, statsministeren siger, det, den socialdemokratiske statsminister siger — og her synes jeg nok man havde brug for to hoveder at tage sig til — er, at det er den linje, der blev lagt med overenskomstindgrebet i marts 1975, som denne regering havde ansvar for, der nu er videreført. Nå ja, det er da rene ord for pengene, hvis man forstår at læse teksten, men det er i sandhed ikke særlig betryggende, hvad angår fremtiden.

Hertil kommer så i det forlig, der er forelagt her, endnu større nedskæringer, end man havde aftalt med venstre sidste år i september, og der forekommer den største afgiftsbuket, vi har set i mange år. Dette må socialistisk folkeparti sige nej til. Alle elementer i en så stor buket er vel ikke nødvendigvis tidsler, der skal såmænd nok være en enkelt blomst eller to, og det vil vi se på, men generelt står vi negativt over for denne måde at løse landets problemer på. Vi har oplevet det så mange gange. Folk er med rette blevet så skuffede, at de venter sig noget andet af dette folketing, og vi kan ikke se, at det skal være ansvarlighed — det er jo sådan et moderne ord her oppe fra denne talerstol — to gange om året at gennemføre panikagtige foranstaltninger for at sikre profitten, for at sikre investeringslysten, som er baseret på profittilegnelse her i dette samfund.

Man må da også sige, at der i forsommeren lød andre toner og budskaber fra social-

demokratiets side. Det var, ligesom om der tegnede et håb i horisonten. Vist kunne arbejdsløsheden overvindes, hvis der var politisk vilje til det. Sådan var det vist, økonomiministeren udtrykte det i maj eller juni måned. Der blev bebudet en indkomstpolitik, men — og det blev understreget af den socialdemokratiske gruppeformand, af næstformanden i gruppen, af den politiske ordfører, af ministrene — det skulle være en indkomstpolitik, der også og især var rettet mod de arbejdsfrie indkomster, mod de store indkomster. Det skulle være en indkomstpolitik, som betød, at lønmodtagerne fik andel i værditilvæksten. Man kan såmænd sige, at socialdemokratiske talere rejste landet rundt og højeste små røde vimpler, så det så helt revolutionært ud. Men det holdt ikke sommeren over. Og nu står vi med en serie forslag med en meget dårlig social balance, der rummer de samme traditionelle løsninger på de traditionelle problemer, som det kapitalistiske Danmark har stået over for igennem den sidste halve snes år.

Man kan bebrejde socialistisk folkeparti, at vi, når vi nu kritiserer dette forlig, altså stiller os lige så negativt an som partierne til højre i salen, som hr. Glistrup, hr. Poul Hartling osv. Udgangspunkterne er jo dog nok noget forskellige, hvilket jeg tror de fleste vil forstå, men jeg vil godt føje til — med venlig hilsen til socialdemokratiet — at den bedste næring til den demagogiske agitation, som går ud på at undergrave den sociale solidaritet og det sociale sammenhold i det danske samfund, gives af de partier og den politik, hvorved man to gange om året gennemfører noget panikagtigt, som ødelægger den sociale balance og forskubber balancen til gunst for de velstillede her i landet.

De, der profiterer af det, de, der profiterer af denne håbløshedens politik, som der åbenbart er tale om, det er højre. Det er dem, der angriber den sociale solidaritet og vil ødelægge det samfund, som vi kan være højst utilfredse med, men som dog er at foretrække fremfor hr. Glistrups paradis, som vil ødelægge det samfund, der hidtil er skabt. Jeg spørger, om det er ansvarlighed. Er det ansvarlighed, at man nu er endt dér, hvor selv LOs formand, hr. Thomas Nielsen, som selv udtrykkelig understreger — og jeg